

Passa-ho!

Iu Forn

ESCENES
INDIGNES
DURANT
LA DIADA

No, si jo ja entenc que celebràvem la Diada i que això té unes servituds, però hi ha uns límits que no poden traspassar-se ni per la Diada, ni per sant Canut, màrtir. I el que va passar ahir és inadmissible que passi en ple segle XXI en un país que es diu de l'Europa civilitzada. Només espero que, d'una vegada per totes: 1. Es prenguin les mesures pertinents perquè la imatge que vam veure ahir, i que encara ara no puc treure'm del cap, no es repeteixi mai més; i 2. Algú actuï contra els responsables amb tota la duresa que permet la llei.

Home (i dona), és que vostè va veure-ho, oi? I oi que li va venir com una barreja d'estupor i indignació? I oi que va pensar que allò no podia ser? Normal, vostè va tenir la mateixa reacció que qualsevol persona amb un mínim de sensibilitat. El que passa és que aquest país és com és i després passa el que passa. Miri, l'hi diré ben clar, quan penso que les imatges d'ahir poden haver-se vist a mig món, m'agafen ganes de plorar i tot.

Evidentment m'estic referint a l'acte oficial de la Ciutadella. Que si banderetes, que si orquestres, que si mossos (i mosses) amunt i avall, que si poemes... tot molt bonic, però resulta que la cascada i el llac ESTAVEN PLENS D'AIGUA!!! I la bassa que envolta El desconsol... també tenia aigua!!! I era neta!!! En virtut d'un decret de sequera parit abans de les pluges monsoniques de la primavera, les fonts monumentals de la ciutat de BCN estan més seques que una empanada de talc, cosa que dona la imatge de ciutat cutre que tan agrada transmetre a l'Ajuntament. I resulta que ahir a les fonts i llacs de la Ciutadella, com que hi feien l'acte oficial de la Diada, eren una mena de riu Amazones. Dimissions!!! Destitucions!!! Eleccions anticipades!!! O què passa? ¿Potser és que els feia vergonya ensenyar per la tele la mateixa trista i tercermundista imatge que es veu a la resta de la ciutat?

La foto

CRISTINA CALDERER

Barcelona

Una Diada per
fer gol a Espanya

Ja fa segles que Catalunya i Espanya juguen una final... però encara no en sabem el resultat. La Diada Nacional de l'Onze de Setembre ens acostuma a portar a l'estadi, en aquest cas al passeig Lluís Companys, on, en el marc de les activitats de la Festa de la Llibertat, era possible intentar fer gol a la porteria de la selecció que recentment es va endur l'Eurocopa. Ben vist, un partit de David contra Goliat, però el millor encara està per arribar. ¿Acabarà fent gol Catalunya a Espanya amb el nou finançament, amb l'Estatut al Tribunal Constitucional, amb les infraestructures, amb la llengua...?

Ens
ha arribat

L'AVUI
CONFIDENCIAL

Adéu a la
baralla
d'Heraclio
Fournier

La Festa de la Llibertat, que es va celebrar ahir al passeig Lluís Companys de Barcelona, va tornar a ser un èxit de públic. Com també van ser un èxit de vendes les Cartes Catalanes, un dels gadgets que es podia adquirir en una de les parades. Es tracta d'un joc

de 50 cartes de 4 pals: focs, falçs, bolets i porrons. Presenten acolorides il·lustracions d'inspiració medieval i s'hi juga de la mateixa manera que amb qualsevol joc de cartes tradicional. Adéu doncs, a l'espanyolíssima baralla d'Heraclio Fournier-Vitória.

Trossos

Vicenç
Villatoro

Començar

Em fa molta il·lusió començar aquesta columna diària a l'AVUI precisament un dotze de setembre. Em fa l'efecte que en aquest país nostre sempre ha estat molt important l'endemà. L'endemà de les victòries i de les derrotes, de les festes i dels drames, de les eufòries i de les depressions. Sempre hi ha un l'endemà i, de cara a l'endemà, hi ha feina a fer. Tinc començat -i ajornat- un assaig sobre el catalanisme que s'ha de titular *Un corrent continu*. La força del catalanisme ha estat la seva capacitat de continuar, l'endemà de tot. De tornar a obrir les botigues l'endemà de la caiguda de Barcelona o l'endemà de l'entrada dels tancs per la Diagonal. Però també l'endemà de les celebracions, que mai esgoten els nostres objectius nacionals, perquè el principal objectiu és continuar sent i això mai no s'acaba. La catalanitat i el catalanisme existeixen perquè han estat un corrent continu. Aquest país ha anat bé amb Sant Torrem-hi com a patró. Gràcies als lectors per l'oportunitat.

Retornar

Em fa molta il·lusió retornar a la columna diària a l'AVUI. No pas retornar al diari, perquè mai no me n'he sentit fora. Retornar a l'adrenalina de la primera trinxera de les opinions, les que es fan de seguida i sense xarxa. Però em fa il·lusió també la idea que en certs projectes centrals per al país -com ho és l'AVUI, o com ho és també TV3- l'honor i el compromís és ser-hi. De vegades et toca ser-hi dirigint, de vegades opinant, de vegades picant pedra informativa. Això és secundari. L'important és que el corrent continu no s'estronqui i tenir la satisfacció de participar-hi, ara en un lloc, ara en un altre. Tornar a fer una columna diària a l'AVUI per mi és ser a casa. Però no crec que s'hi hagi de circular vestit d'estar per casa, sinó tan mudats com puguem. Apuntant sempre amunt. Gràcies al diari per la confiança.

Heretar

Em fa molta il·lusió ocupar des d'avui aquest espai que ha construït, inventat i prestigiat en Joan Oliver amb les seves *Engrunes*. Il·lusió i una mica de vertigen. Perquè en Joan Oliver és una persona intel·ligent, lliure i imprevisible, i per tant ho són també els seus articles. Perquè és amic meu i hem fet junts moltes batalles. Però sobretot perquè, per damunt de conjuntures i de polítiques, en les grans partides fonamentals, amb en Joan Oliver sempre ens hem trobat i sempre ens trobarem en el mateix equip. Gràcies a en Joan per l'herència.